

இறையியல்

கோலங்கள்

வடிவம் : 6

வண்ணம் : 1

மார்ச் 1990

சீவகாண்டம்

நீலாஹம் நம: 8

1 : அடியாறு

2 : அடியாறு

1081 : 2000

இறையியல் கோலங்கள்

காலாண்டு வெளியீடு

IRAI - IYAL KOLANGAL

Tamil Theological Quarterly

வடிவம்: 6

மார்ச் 1990

வண்ணம்: 1

வெளியிடுவோர்

புனித சவேரியார் குருத்துவக் கல்லூரி
கொழும்புத்துறை
யாழ்ப்பாணம்
இலங்கை

ஞானப்பிரகாசர் தமிழ்க்கழகம்
தேசிய குருத்துவக் கல்லூரி
அம்பிட்டியா, கண்டி.
இலங்கை.

(தனிப்பட்ட விநியோகத்திற்கு மட்டும்)

ஆசிரியர்க்குமு:

ஆசிரியர் :

அருள்திரு. எஸ். யே. இம்மானுவல்

துணை ஆசிரியர்கள் :

அருள்திரு. இம்மானுவேல் பெர்ணாண்டோ
அருள்திரு. ஜெரூட் சவரிமுத்து

விநியோகம் :

புனித சவேரியார் குருத்துவக் கல்லூரி
கொழும்புத்துறை
யாழ்ப்பாணம்.

Joint Publication of:

St. Francis Xavier's Seminary
Columbuthurai, Jaffna.
Sri Lanka

Gnanapragasar Tamil Academy
National Seminary of Sri Lanka
Ampitiya, Kandy.
Sri Lanka

உள்ளே

பக்கம்

முன்னுரை

எஸ். ஜே. இம்மானுவல்

i

1. கிறிஸ்தவ ஒன்றிப்பு என்றால் என்ன?
சகோதரன் சா. ஜெயறஞ்சன் 1
2. கிறிஸ்தவ ஒன்றிப்புக்கான சில வாய்ப்புக்கள்
சகோதரன் அ. விக்ரம் சோசை 6
3. வளர்ந்துவரும் முஸ்லீம்-கிறிஸ்தவ உரையாடல்
அருட்கலாநிதி ஐ. ஹென்றி விக்ரம் 11
4. புத்தரின் அடிச்சுவட்டில்
அருள்திரு. அலோசியஸ் பீரிஸ் 18

SYNOPSIS

வாசகர்கள் கவனத்திற்கு :

தவிர்க்க முடியாத காரணங்களினால் இறையியல் கோலங்கள் டிசம்பர் 1989 இதழ் வெளிவரவில்லை. எனினும் உங்கள் சந்தா நிறைவுறும் வரை உங்களுக்குரிய இதழ்களை அனுப்பி வைப்போம் என உறுதியளிக்கிறோம்.

ஒற்றுமையும் உரையாடலும் வளருக

ஆசியத் திருச்சபைகள் பலமதங்கள் மத்தியிலே, பல நூற்றாண்டுகளாக வாழ்ந்த போதிலேயும், தமது சூழ்நிலையிலோ, பிரச்சினைகளிலோ இருந்து பிறந்த ஏவுதல்களையும் சவால்களையும், 2-ம் வத்திக்கான் சங்கத்திலே முன்வைக்கத் துணியவில்லை. இருந்தும், ஆவியானவர் வேறுகருவிகள் மூலமாக, ஆசியத் திருச்சபைகளை ஒற்றுமைக்கும், உரையாடலுக்கும் தூண்டினார். கிறிஸ்தவ ஒற்றுமையைப் பற்றியும், கிறிஸ்தவர்கள் அல்லாதவர்களோடு உறவாடுதல்பற்றியும், மதச்சுதந்திரம் பற்றியும், ஏன் கிறிஸ்தவம் உறவாடவேண்டிய இன்றைய உலகைப்பற்றியும், சங்கத்தின் ஏடுகள் சிறப்பான கருத்துக்களைப் பிறப்பித்தன. செயல்பட பல ஏவுதல்களை வழங்கின. 2-ம் வத்திக்கான் சங்கம் முடிந்து 25 ஆண்டுகள் நிறைவாகின்றன. அண்மைக் காலத்தில் சங்கம் கொடுத்த ஏவுதல்களையும் எழுப்பிய சவால்களையும் சீவிக்க திருச்சபைகள் முயற்சித்திருக்கின்றனவா?

தமிழ்பேசும் பகுதிகளிலே கத்தோலிக்கரும் கத்தோலிக்கரல்லாத கிறிஸ்தவர்களும், இந்து, இஸ்லாமிய சர்காதரர்கள் மத்தியில் வாழுகின்றனர். இருந்தும் சங்கத்தின் ஏடுகள், எவ்வளவு தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியிருக்கின்றன? இம்மதங்களெல்லாம் இறைவனை மையமாகக்கொண்ட மதங்களாயிருந்தும், மக்கள் மத்தியில் ஒரு கொதுத் தெய்வீக உணர்வையும், உற்சாகத்தையும், ஒழுக்கத்தையும் வளர்த்திருக்கின்றனவா? பொது பிரச்சனைகளும், துன்பங்களும் இம்மதங்களை ஒன்றாய் ஈர்த்திருக்கின்றனவா? ஒன்றாய் செயற்பட வைத்திருக்கின்றனவா?

கிறிஸ்தவ ஒன்றிப்பும் சர்வமத உரையாடலும் ஒருசில தலைவர்கள் அல்லது மறையியலாளரின் பொறுப்பல்ல மாறாக கிறிஸ்தவத்தின் இதய வாஞ்சை, இன்றியமையாத பணி, இறைமக்கள் எல்லோரையும் சார்ந்த கடமை ஆகும்.

எமது சஞ்சிகை ஒன்றிப்பையும் உரையாடலையும் வளர்க்க சில ஆரம்ப சிந்தனைகளை இந்த இதழிலே தருகின்றது.

எஸ். ஜே. இம்மானுவல்

புனித பிரான்சிஸ் சவேரியார் குருத்துவக்கல்லூரி

கொழும்புத்துறை

யாழ்ப்பாணம்

02-04-1990.

கிறிஸ்தவ ஒன்றிப்பு என்றால் என்ன?

சகோதரன் சா. ஜெயறஞ்சன்
(இறையியல் 2-ம் ஆண்டு)

கிறிஸ்தவ ஒன்றிப்பு (ecumenism) என்ற பதமானது பரவலாக இன்று கிறிஸ்தவர்கள் மத்தியில் அடிக்கடி பிரயோகிக்கப்படுகிறது. கிறிஸ்தவ ஒன்றிப்பு என்பது பிரிவடைந்துள்ள கிறிஸ்தவ சபைகளிடையே ஒன்றிப்பை, ஒற்றுமையை ஏற்படுத்த விழையும் செயல் முறையாகும். இக்கூற்றுக்குச் செயலுருவம் கொடுத்து, நடைமுறை ரீதியாக கிறிஸ்தவ சபைகளிடையே ஐக்கியத்தை உருவாக்க முயலு உலகளாவிய இயக்கமே கிறிஸ்தவ ஒன்றிப்பு இயக்கமாகும் (ecumenical movement). Ecumenical என்ற ஆங்கிலப் பதமானது, கத்தோலிக்க திருச்சபையின் முன்னைய பிரயோகத்தில், அனைத்துலகத் திருச்சபைக்கான பொதுச்சங்கம் எனையும் குறிக்கவே பயன்பட்டது. ஆனால் தற்போது எல்லா கிறிஸ்தவர்களிடையேயும் ஒன்றிப்பை ஏற்படுத்த மேற்கொள்ளப்படும் அனைத்து முயற்சிகளையும் இது குறித்து நிற்கிறது 2-ம் வத்திக்கரன் சங்க ஏடுகளின் 'கிறிஸ்தவ ஒன்றிப்பு' என்னும் தீர்வுத்தொகுப்பில் பின்வருமாறு காணப்படுகிறது. 'கிறிஸ்தவ ஒன்றிப்பு இயக்கம் என்னும் சொல் திருச்சபையின் பல்வேறு தேவைகளுக்கும், காலம் அளிக்கும் வாய்ப்புகளுக்கும் ஏற்ப கிறிஸ்தவர்களிடையே ஒன்றிப்பை வளரச் செய்வதற்கென்றே மேற்கொள்ளப்பட்டு ஒழுங்குபடுத்தப்படுகின்ற செயல்களையும் முயற்சி சபுபாடுகளையும் குறிக்கின்றது' (சி ஓ. 4).

செயல் ரீதியாக நோக்குமிடத்து கிறிஸ்தவ ஒன்றிப்பு இயக்கம் என்பது பெருமளவில் 20-ம் நூற்றாண்டிற்குரியதோர் நிலைப்பாடாகவும், வெகு அண்மைவரை புரட்டஸ்தாந்தினரது செயல்பாடாகவுமே விளங்கியது. கிறிஸ்தவ சபைகளுக்கிடையே நிலவும் விணான, மக்களுக்கு இடறலளிக்கும் போட்டாபோட்டித் தன்மைகளால் நற்செய்தி அறிவிப்புப் பணியானது பெரிதும் தடைப்படுகிறது. இதை உணர்ந்து கொண்ட பிரதான திருச்சபைகள் கிறிஸ்தவ ஒன்றிப்புக்கான வழி முறைகளில் ஆழமாக இறங்கியுள்ளன. கிறிஸ்து இவ்வலகில் தமது தொடர்ச்சியான பிரசன்னத்தின் வெளிஅடையாளமாக, தமது மறையுடலாக ஒரேயொரு திருச்சபையை நிறுவிச் சென்றார். ஆனால் நாம் இன்று காண்பது என்னவெனில் கிறிஸ்துவே பிளவுபட்டாற் போன்று பலதரப்பட்ட கிறிஸ்தவ சபைகள் தோன்றிப் பிளவுண்டு, ஒன்றுக்கொன்று எதிரும் புதிருமாக உள்ளன.

பிளவுகள் வளர்ந்த விதம்

கிறிஸ்தவர்களிடையே பிளவுகள், பிரிவினைகள் ஏற்படுவது ஏதோ தற்கால உலகின் தலைவிதி அன்று. இவை கிறிஸ்தவ மறையின் ஆரம்ப காலங்களிலிருந்தே இருப்பதை வரலாறு எண்பிக்கின்றது. கொரிந்தியருக்கும், யூதேய கிறிஸ்தவர்களுக்குமிடையே பிளவு ஏற்படுத்த முனைந்த தீயசக்திகளுக்கு எதிராகப் புனித சின்னப்பர் போராட வேண்டியிருந்ததை நாம் புதிய ஏற்பாட்டில் காண்கிறோம் (பிவிப் 4:2). கி. பி. 3-ம் நூற்றாண்டிலிருந்து, திருச்சபையின் போதனைகளுக்கும் மறையுண்மைகளுக்கும் எதிராக தப்பறையான பேதகங்களை முன்வைத்த மனிக்கீயர், டொனாற்றிஸ், ஆரியர், தொஸ்த் தோரியர் போன்ற பல பேதகக் குழுவினர் திருச்சபையிலிருந்து பிரிந்தனர். 11-ம் நூற்றாண்டில் திருச்சபையானது மேலைத்தேய (இலத்தீன்) திருச்சபை, கிழைத்தேய (கிரேக்க) திருச்சபை எனப் பிளவுபட்டு கிறிஸ்தவ ஒற்றுமையானது பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டது.

16-ம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் கத்தோலிக்க திருச்சபையைச் சீர்திருத்தும் நோக்கோடு மாட்டின் லூதரால் முன்னெடுக்கப்பட்ட சீர்திருத்தவாதம் (Reformation) கிழைத்தேய திருச்சபையில் மேலும் பல வெடிப்புகள் உண்டாக வழிவகுத்தது. ரோமன் கத்தோலிக்க திருச்சபையின் எதிர்ப்பாளர்களால் முன்னெடுக்கப்பட்ட செல்லப்பட்ட இந்நடவடிக்கைகள் கத்தோலிக்க திருச்சபையிலிருந்து பிரிந்தவைகளான லூத்தரன் திருச்சபை, கல்வின் திருச்சபை, மெதடிஸ்த் திருச்சபை போன்ற பல புரட்டஸ்தாந்து சபைகளின் பிறப்புக்கு அடி கோலியது. 1534 இல் இங்கிலாந்தின் மன்னனாக விளங்கிய 8-ம் ஹென்றிக்கு மாற்றுத் திருமணம் புரிவதற்கான மணமுறிவுச்சீட்டு பாப்புவினால் அளிக்கப்படவில்லை. எனவே மன்னன் கத்தோலிக்க திருச்சபையிலிருந்து பிரிந்து, தன்னையே தலைவனாகக்கொண்ட அங்கிலிக்கன் சபையை (Church of England) ஆரம்பித்தான். இவ்வாறாக வரலாற்றோடு இணைந்து திருச்சபையில் பிளவுகளும், பிரிவுகளும் வளர்ந்துகொண்டே வந்துள்ளன.

என்றுமில்லாதவாறு இவ்விருபதாம் நூற்றாண்டிலே, மூலைக்கு மூலை முளைவிட்டுப் பெருகியுள்ள சிறு சிறு கிறிஸ்தவ பிரிவுகள் (fundamentalist sects) திருச்சபையின் ஒற்றுமையை மேலும் குலைக்கின்றன. அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ள பிரதான திருச்சபைகள் வேற்றுமைகளிடையே ஒற்றுமையைத்தேடி கிறிஸ்தவ ஒன்றிப்பை நிலைநாட்ட விழைகையில், பிரதான சபைகளிலிருந்து அங்கத்தினரை மெதுவாக

அபகரித்துச் செல்லும் இச்சிறுபிரிவுகள் கிறிஸ்தவ ஒன்றிப்புக்குப் பெரிதும் பங்கம் விளைவிக்கின்றன.

கிறிஸ்தவ ஒன்றிப்பு இயக்கத்தின் வரலாறு

கிறிஸ்தவ ஒன்றிப்பு இயக்கமானது முனைப்போடு செயற்படத் தொடங்கியது நாம் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும் இவ்விருபதாம் நூற்றாண்டிலேயே. ஏனெனில் இந்நூற்றாண்டிலேயே பிரதான திருச்சபைகள் கிறிஸ்தவ ஒன்றிப்பின் அவசியத்தை உணர்ந்து இவ்வியக்கத்தில் தம்மை இணைத்துக்கொண்டன. இக்காலகட்டத்தில் கிறிஸ்தவ ஒன்றிப்பு இயக்கத்தின் வரலாறு மூன்று முக்கிய பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்படுகின்றது.

1. திருச்சபைகளின் உலகப்பேரவை (World Council of Churches) 1948இல் அம்ஸ்டர்டம் என்னுமிடத்தில் நிறுவப்படும் வரையிலான வளர்ச்சிக்கட்டம்.

புரட்டஸ்தாந்தினரிடையே 19-ம் நூற்றாண்டிலேயே கிறிதாக வேரூன்றி வளரத்தொடங்கிய கிறிஸ்தவ ஒன்றிப்புணர்வு 20-ம் நூற்றாண்டில் செயல்படிவம் பெற்றது. கூட்டுழைப்பின் மூலமும், உரையாடலின் மூலமும் தம்மத்தியிலே ஒன்றிப்பை உருவாக்க கிறிஸ்தவ சபைகள் முயன்றன. சபைகளிடையே செயலளவில் நட்புறவை உருவாக்கும் நோக்குடன் "வாழ்வும் பணியும்" (Life and Work) என்ற அமைப்பு 1919 இல் நிறுவப்பட்டது. செயலளவோடு மட்டும் நிற் காது, சற்று மேலாகச்சென்று அடிப்படை மறையுண்மைகள், கோட்பாடுகளிலும் இயன்ற ஒருமையைத் தேடும் நோக்குடன் "விசுவாசமும் ஒழுங்கும்" (Faith and Order) என்றதோர் அமைப்பும் பின்னர் நிறுவப்பட்டது. இவையிரண்டும் இணைந்து 1948 இல் "திருச்சபைகளின் உலகப்பேரவை" பிரப்பதற்கு வழிவகுத்தன. இது ஒரு தனித் திருச்சபையன்று. மாறாக பல திருச்சபைகளின் கூட்டமைப்பே ஆகும். இப்பேரவையானது அதில் அங்கம் வகிக்கும் ஒவ்வொரு திருச்சபையினதும் தனித்துவத்தைப் பேணுவதோடு, அவற்றிடையே ஒருங்கிணைப்பை ஏற்படுத்த முயல்கிறது. இதன் நிர்வாக அமைப்பு முறையானது கூட்டாட்சி நிலவும் (federal government) ஒருநாட்டின் மத்திய அரசாங்கத்தைப் போன்றது. இது தன்னை ஒருபோதும் ஓர் உயர்ந்த திருச்சபையாகக் கொள்வதில்லை. இதில் கத்தோலிக்க திருச்சபை தவிர ஏறத்தாழ மற்றனைத்து முக்கிய கிறிஸ்தவ சபைகளும் அங்கம் வகிக்கின்றன.

2. 2-ம் வத்திக்காள் பொதுச்சங்கம் வரையிலான காலகட்டம்.

ஆரம்பத்தில் கிறிஸ்தவ ஒன்றிப்பு இயக்கத்தைப் பற்றிய சிந்தனையில், செயற்பாட்டில் கத்தோலிக்க திருச்சபை சற்று ஈடுபாடு குன்றியதாகவே இருந்தது. ஏனெனில் "கிறிஸ்தவ ஒன்றிப்பு என்றால் பிரிந்த சபைகள் அனைத்தும் கத்தோலிக்க திருச்சபையிடம் திரும்பிவருதலே ஆகும்" என்ற பிழையான நோக்கு நிலவியதே இதற்கு காரணமாகும்.

எனினும் இக்காலகட்டத்தில்கூட, கத்தோலிக்க திருச்சபைக்குள்ளும் கிறிஸ்தவ ஒன்றிப்புணர்வு வேர்விடாமல் இருக்கவில்லை. குறிப்பாக பிரான்ஸ், ஜேர்மனி போன்ற பலநாடுகளில் கிறிஸ்தவ ஒன்றிப்பு இயக்கங்கள் சிறிய அளவில் பரவி வளரத்தொடங்கின. கிறிஸ்தவ ஒன்றிப்புணர்வு கிறிஸ்தவர்களிடையே பரவலாக வளரத் தொடங்கியது.

3. 2-ம் வத்திக்காள் சங்கத்திற்குப் பிற்பட்ட காலகட்டம்.

இக்காலகட்டமானது கிறிஸ்தவ ஒன்றிப்பிற்கு நோமன் கத்தோலிக்க திருச்சபையின் ஆக்கபூர்வமிகு பங்களிப்புக்காலம் என வர்ணிக்கப்படுகிறது. 'கிறிஸ்தவர் அனைவரிடையேயும் ஒன்றிப்பை மீண்டும் சீர்படுத்தும் பணியை ஊக்குவித்தல் 2 ம் வத்திக்காள் பொதுச்சங்கத்தின் முக்கியமான நோக்கங்களுள் ஒன்று ஏனெனில் ஆண்டவர் கிறிஸ்து நிறுவிய திருச்சபை ஒன்றே ஒன்று' (கி. ஒ 1). கிறிஸ்தவ ஒன்றிப்பு என்றால் பிரிந்துசென்ற அனைத்து சபைகளும் கத்தோலிக்க திருச்சபையோடு மீளவும் ஒன்றிணைவதே என்ற பிழையான கண்ணோட்டம் அகற்றப்பட்டு, அனைத்து சபைகளும் கிறிஸ்துவில் ஒன்றிணைவதே கிறிஸ்தவ ஒன்றிப்பு என்ற எண்ணம் வலுப்பெற்றது.

கிறிஸ்துவில் அனைவரும் ஒன்றிணைய வேண்டி, நாம் செபத்திலும், செயற்பாட்டிலும் ஈடுபடவேண்டுமென திருச்சங்கம் அறிவுறுத்துகின்றது. இன்னும் கத்தோலிக்க திருச்சபையானது பிரிந்த சகோதரர்களோடு உறவுகொள்ளத் தடையாய் அமையும் சொற்கள், தீர்ப்புகள், செயல்களை அகற்றும் முயற்சிகளையும், வெவ்வேறு கிறிஸ்தவ சபை விற்பன்னர்களோடு உரையாடல்களை (dialogues) மேற்கொண்டு கிறிஸ்தவ ஒன்றிப்புக்கு வழிவகுப்பதையும் பெரிதும் ஆதரிக்கின்றது (காண்க கி. ஒ. 4). "அனைவரும் ஒன்றாய் இருப்பார்களாக" (அரு. 17; 21) என்று தம் தந்தையை வேண்டியவரான கிறிஸ்துதாமே விரும்பிய ஒற்றுமை ஏற்பட நாம் திறந்த உள்ளத்தோடும், சகோதர பாசத்தோடும் பிரிந்த சகோதரருக்கு செவிமடுக்கவேண்டும். இவ்வாறு திருச்சங்கம் முன்வைத்த பல நற்கருத்துக்களும் பல இடங்களிலும் இன்று செயல்வடிவம் பெற்று வருதல் கண்கூடு.

கிறிஸ்தவ ஒன்றிப்பு இயக்கத்தின் மையம்.

உரோமையே கிறிஸ்தவ ஒன்றிப்பு இயக்கத்தின் மையம் என்ற கருத்தே முன்னர் வலியுறுத்தப்பட்டது. ஆனால் 2-ம் வத்திக்கான் சங்கத்தின் பின் இக்கருத்து நீக்கப்பட்டு "ஒன்றிப்பு இயக்கத்தின் மையம் கிறிஸ்துவே" என்பதை திருச்சபை அழுத்தப் திருத்தமாக எடுத்தியம்புகிறது. இடபுத்திய நோக்கானது ஏனைய சபைகளோடு ஒன்றிப்பை ஏற்படுத்தும் வழியினை அகலத் திறந்துள்ளது. நாம் பல அம்சங்களில் வேறுபட்டாலும், எம்மனைவரதும் விசுவாசத்தின் அடித்தளமாக விளங்குபவர் கிறிஸ்து. இதனைப் புனித சின்னப்பர் அழகுற எமக்குக் கூறுகிறார் : "நங்கள் கடவுளுடைய குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் அப்போஸ்தலர், இறைவாக்கினர் இவர்களை அடிக்கல்லாகவும், கிறிஸ்து இயேசுவையே மூலைக்கல்லாகவும் கொண்டு அபைக்கப்பட்ட கட்டடமாயிருக்கிறீர்கள் (எபே. 2:19-20). எனவே கிறிஸ்துவை மையமாக, மூலைக்கல்லாகக் கொண்டு திருமுழுக்குப் பெற்ற அனைவரையும் கிறிஸ்துவில் ஒன்றிணைப்பதே கிறிஸ்தவ ஒன்றிப்பு இயக்கத்தின் அடிப்படைப் பணியாகும். கிறிஸ்துவையே பின்பற்றிக் கொண்டு ஆனால் தம் கொள்கைகளிலும், கோட்பாடுகளிலும், செயற்பாடுகளிலும் பிளவுபட்டிருக்கும் கிறிஸ்தவர்கள் அனைவரையும் ஒன்று சேர்க்கவல்ல மையப்புள்ளியாக விளங்குபவர் கிறிஸ்து ஒருவரே. ஒன்றிப்பை அடைவதற்கு அனைத்துக் கிறிஸ்தவ சபைகளும் கிறிஸ்துவை நோக்கியே தம் பயணத்தைத் தொடரவேண்டும்.

வேற்றுமையில் ஒற்றுமையைக் காண்பதே கிறிஸ்தவ ஒன்றிப்பு இயக்கத்தின் அடிப்படை நோக்காகும். ஒவ்வொரு கிறிஸ்தவ சபையிலும் பலதரப்பட்ட தனித்துவமான முறைகளும், பாரம்பரியங்களும் உண்டு. இவைகள் கிறிஸ்தவ சபைகளிடையே வேறுபாடுகளை விளைவிக்கின்றன. ஆயினும் அதேவேளையில் கிறிஸ்தவர்கள் அனைவருக்கும் பொதுவான, எமது விசுவாசத்தின் மறைபொருள்களாக விளங்குபவை டேசுக்கிறிஸ்து ஆண்டவர், மூவொரு இறைவன், ஒரே ஞானஸ்நானம், ஒரே நபிக்கை, மறுவாழ்வு, இறையரசு போன்றவையாகும். நாம் நம்மத்தியிலே வேறுபடும் அப்சங்களை நோக்காது நம்மனைவரையும் ஒருமைப்படுத்தும் அடிப்படை விசுவாச உண்மைகளைக் கருத்தில்கொண்டு செயல்படுவதன்மூலம் கிறிஸ்தவ ஒன்றிப்பைக் கட்டி எழுப்ப முடியும். புனித சின்னப்பர் கூறுவதுபோன்று நம்மனைவருக்கும் "ஒரே ஆண்டவர், ஒரேவிசுவாசம், ஒரே ஞானஸ்நானம் உண்டு. எல்லாருக்கும் கடவுளும் தந்தையும் ஒருவரே" (எபே. 4: 4-5). இவ்வாறு நம்மை ஒருமைப்படுத்தும் அடிப்படை விசுவாச உண்மைகளால் நாம் கட்டுண்டு, கிறிஸ்து இயேசுவில் அனைவரும் ஐக்கிய மாவதே கிறிஸ்தவ ஒன்றிப்பு ஆகும்.

கிறிஸ்தவ ஒன்றிப்புக்கான சீல வாய்ப்புக்கள்

சகோதரன் அ. வீக்ரர் சோசை.

(இறையியல் 3-ம் ஆண்டு)

முன்னுரை

14-ம், 15-ம் நூற்றாண்டுகளில் ஐரோப்பாவில் ஏற்பட்ட புரட்டஸ்தாந்த மறுமலர்ச்சியானது திருச்சபையைப் பல கூறுகளாக்கியது. இது சரித்திரத்தில் பல சச்சரவுகளையும், கறள்களையும் ஏற்படுத்தி விட்டுச் சென்றது. காலத்துக்கு காலம் திருச்சபைகளை ஒன்றிணைக்கும் முயற்சிகள் நடைபெற்ற போதிலும் விட்டுக்கொடுக்காத தன்மை, அதிகாரப்போக்கு, பிழைகழை ஏற்றுக்கொள்ளாத தன்மை என்பன ஒற்றுமையை பின்தள்ளிவைத்தன. ஆயினும் ஒற்றுமையை அடைவதற்கான முயற்சிகள் கைவிடப்படவில்லை. இந்நூற்றாண்டு கண்ட இரண்டு மாபெரும் உலகப் போர்களின் விளைவானது ஒற்றுமை முயற்சிகளை விரைவுபடுத்தியது. புரட்டஸ்தாந்து சபைகள் பல இணைந்து 1948-ம் ஆண்டு ஏற்படுத்திய திருச்சபைகளின் உலகப் பேரவையும் (World Council of Churches), கத்தோலிக்க திருச்சபை 1962-ம் ஆண்டு ஆரம்பித்துவைத்த இரண்டாம் வத்திக்கான் பொதுச்சங்கமும் கிறிஸ்தவ ஒன்றிப்பில் புதிய அடிகாரத்தை ஆரம்பித்து வைத்தன. கிறிஸ்தவ ஒன்றிப்பில் உள்ள சிக்கலைப் புதிய ஒளியில் அணுக வழிபிறந்தது. உரோமன் கத்தோலிக்க திருச்சபையுடன் ஏனைய கிறிஸ்தவ சபைகள் இணைய வேண்டுமென்று வலியுறுத்துவதை விடுத்து எல்லாத் திருச்சபைகளும் சேர்ந்து கிறிஸ்து ஏற்படுத்திய உண்மைத் திருச்சபை என்றும் இலக்கை அடையவேண்டுமென நாங்கள் புரிந்து கொண்டோம். இந்த நீண்ட பயணத்தில் ஒற்றுமையை எம்மில் ஏற்படுத்தக்கூடிய வாய்ப்புக்கள் பல ஆராயப்பட்டன.

ஆவியில் இணைதல்

“எல்லோரும் ஒன்றாய் இருப்பார்களாக!” (அரு. 17;21) என்று இயேசு இவ்வுலகை விட்டுச் செல்வதற்கு முன் தம் தந்தையைப் பார்த்து ஆர்வத்தோடு செபித்தார். இயூதியாக, தேற்றுகிறவராகிய ஆவியை வாக்களித்துவிட்டுச் சென்றார். இந்த ஆவியே ஆண்டவரும் உயிரளிப்பவருமானவர். இந்தத் தேவஆவி அளிக்கும் ஒருமைப்பாட்டை

சமாதானமென்னும் பிணைப்பால் காப்பாற்றக் கண்ணும் கருத்துமாய் இருங்கள் (எபே 4:3) என்ற புனித சின்னப்பரின் கூற்று முக்கியமானதாகும்.

ஒன்றிப்பானது வெறுமனே மனித முயற்சிகளால் ஏற்படக்கூடிய தொன்றல்ல. மாறாக இது இறை ஆவியின் செயற்பாடாகும். எமது திருச்சபைகளுக்கிடையில் வேறுபாடுகள் காணப்பட்டனும் அவைவரும் ஒரே ஆவியில் இணைந்து செயற்பட அழைக்கப்படுகின்றோம். ஒருவரை ஒருவர் ஊக்குவித்தல், தப்பிப்பிராயங்களை அகற்றுதல், ஒன்றிப்புக்கான உள்ளார்ந்த ரீதியிலான ஆவலை ஏற்படுத்துதல் என்பவற்றில் கவனம் செலுத்தவேண்டும். ஒரு திருச்சபையானது இன்னுமொரு திருச்சபையைக் கைவிடமுடியாது. எல்லாத் திருச்சபைகளும் ஏதோ ஒருவிதத்தில் உண்மையை, நல்லமரபுகளைப் பேணி வருகின்றன. ஆகவே பரஸ்பர ஒத்துழைப்பு, திறந்தமனது, கற்றுக்கொள்ளும் தன்மை இவைகள் ஒற்றுமைபை அடைவதற்குரிய நல்ல பண்புகளாகும்.

விசுவாசத்தில் ஒன்றிப்பு

ஆரம்ப காலத்தில் எழுந்த பிரச்சினைகள் பலவற்றிற்கு மூலகாரணங்களாக அமைந்தது விசுவாச உண்மைகளின் சொல்வடிவங்களாகும். இதை வரையறை செய்ய முற்பட்டபொழுது திருச்சபையில் பிளவுகள் ஏற்பட்டு பல சபைகள் காலத்துக்குக்காலம் உருவெடுத்தன. இறைவன் திருச்சபை, அருட்சாதனங்கள், பாரம்பரியம், ஆட்சிமுறை இவற்றை வரையறை செய்வதில் எழுந்தசிக்கல்களும், இவற்றைப் புரிந்துகொண்ட விதமும் திருச்சபைகள் வெவ்வேறாக பிரிந்து செயற்பட வழிகோலின. விசுவாச உண்மைகளை வெவ்வேறு சபைகள் வெவ்வேறு சூத்திரங்கள் (formulas) வழியாக வெளிப்படுத்தியிருந்தாலும் சில பொதுவான கருத்துக்கள் மேலோங்கி நிற்கின்றன.

இன்று எமது விசுவாச உண்மைகளில் மேலும் ஒன்றிப்பை ஏற்படுத்தக்கூடிய வாய்ப்புக்கள் உள்ளன. இத்தகைய முயற்சிகளில் கத்தோலிக்க, ஏனைய கிறிஸ்தவத் திருச்சபைக் கூட்டமைப்புகள் ஈடுபட்டிருப்பது வரவேற்கப்பட வேண்டியதொன்றாகும். விசுவாச சத்தியங்களில் ஒன்றிப்பை ஏற்படுத்த முயலும் இவ்வேளையில் பின்புறம் விடயங்களில் கவனம் செலுத்துதல் அவசியமானதாகும்.

(அ) எமது திருச்சபைகளுக்கிடையில் இருக்கும் பொதுவான விசுவாசக் கூறுகளை மீண்டும் வலியுறுத்துவது.

- (ஆ) இறைவார்த்தையில் எமது விசுவாசத்தைக் கட்டியெயர்ப்புவது. கூடுதலான ஆராய்வுகளை இறைவார்த்தையின் ஒளியில் நடத்துவது,
- (இ) பாரம்பரியம் பற்றிய கருத்தை மீளாய்வு செய்து இறைவார்த்தையின் அடிப்படையில் விளங்கிக்கொள்வது.
- (ஈ) மனித சமுதாயம், திருச்சபை, உலகம் இவற்றின் இறுதிக்கதி பற்றிய வினாக்களில் உடன்பாடு காண்பது.
- (உ) எமது சிந்தனை வழிமுறைகளில் மாற்றங்களை ஏற்படுத்தி, மக்களின் வாழ்க்கையுடன் ஒட்டியதாக எமது சிந்தனைகளைக் கட்டியெழுப்புவது.

மேற்கூறிய விடயங்களில் மூன்றாம் மண்டல நாடுகளின் கத்தோலிக்க — ஏனைய கிறிஸ்தவ சபைகளைச் சார்ந்த இறையியலாளர்கள் கூட ஒன்றுசேர்ந்து உழைப்பது, திருச்சபைகள் கிறிஸ்து ஏற்படுத்திய உண்மைத் திருச்சபையை நோக்கி நகர்வதில் ஆர்வம் கொண்டுள்ளன என்பதற்கு ஓர் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும்.

மறை அறிவிப்புப்பணி

இவ்வளவு காலமும் வெவ்வேறு திருச்சபைகள் போட்டி மனப்பான்மையுடன் தங்கள் தங்கள் சபைகளுக்கு மக்களை கொண்டு சேர்ப்பதே சிந்தனையாகவும், பெருமுயற்சியாகவும் அமைந்தது. இவ்விதமான போட்டி மனப்பான்மையுடன் செயல்பட்ட திருச்சபைகளின் ஒற்றுமையற்ற தன்மையானது மறை அறிவிக்கும் நாடுகளில் ஓர் துன்மாதிரியாக அமைந்தது. இவர்கள் பின்பற்றிய வழிமுறைகளினால் கிறிஸ்தவமானது ஏனைய மறைகளின் எதிர்ப்பைச் சம்பாதிக்க வேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டது. அத்துடன் சில திருச்சபைகளின் இதயகத்தியான செயல்பாடுகள்கூட பலரின் கேள்விக்குறிகளுக்கும், ஐயப்பாடுகளுக்கும் இலக்காகின.

இந்நிலையில் எல்லாத் திருச்சபைகளும் தங்கள் மறை அறிவிக்கும் யுத்திகளை மீளாய்வு செய்து மாற்று நடவடிக்கைகளை கண்டறிவத் தூண்டப்பட்டன ஏனைய சமயங்களில் இருந்து மக்களை மனம் மாற்றி கிறிஸ்தவ மறையில் சேர்ப்பதுதான் மறை அறிவிக்கும் பணி என்றல்ல, கிறிஸ்துவின் நற்செய்தியை அறிவிப்பது, அந்த நற்செய்தியின் விழுமியங்கள் மக்களிடையே பரவ வழிகோலுவது, இவைதான் மறை அறிவிக்கும் பணி என்பதில் பிரதான திருச்சபைகளுக்கிடையில் உடன்பாடு காணப்பட்டது. இன்னும் மனிதன், ஏனைய மறைகள்

உலகம் இவற்றிற்கு கிறிஸ்தவர்களின் பங்களிப்பென்ன என்பதில் பிரதான திருச்சபைகள் சில விடயங்களில் கருத்தொற்றுமையை ஏற்படுத்த முயற்சிக்கின்றன.

- (1) மனித மாண்பை மதித்தல் கிறிஸ்துவின் நற்செய்தியை மற்றவர்களுக்குக் கொடுக்கும்போது அவர்களின் மாண்பு மதிக்கப்படவேண்டும். நற்செய்தியை அவர்களிடமிருந்து திணிப்பதைவிடுத்து, அவர்களின் தனித்துவத்தைப் பேணுதல். மனித அடிப்படை உரிமைகளைக் காப்பாற்றுதல் என்பவற்றில் திருச்சபைகள் அக்கறை செலுத்த வேண்டும்.
- (2) ஏனைய மறைகளில் குறைகள் காணப்படினும் நன்மையானவற்றை நோக்குதல் அவர்களும் உண்மை இறைவனைத் தேடுவதால் தங்கள் மறைகளில் ஆர்வமுடன் பங்கேற்க ஊக்குவித்தல், நல்லுறவை ஏற்படுத்துதல், நல்லன செய்யும்போது பாராட்டுதல். அர்த்தமுள்ள உரையாடல்களை ஆரம்பித்தல் என்பன மூலம் மறை அறிவிக்கும் பணிக்கு புதிய அர்த்தத்தைக் கொடுக்க முடியும்.
- (3) உலக மதித்தல் சமயம் என்னும் குறுகிய வட்டத்தைக் கடந்து சமூக, அரசியல், பொருளாதார, கலாச்சார விடயங்களில் திருச்சபை தன்னை ஈடுபடுத்தி உலகிற்கு ஒத்துழைப்பை நல்குதல்

ஆட்சிமுறையில் ஒன்றிப்பு

இறைவார்த்தையை வெவ்வேறு விதமாக விளங்கிக்கொண்டதினால் இன்று திருச்சபைகளுக்கிடையில் வெவ்வேறு விதமான ஆட்சி முறைகள் காணப்படுகின்றன. உரோமன் கத்தோலிக்கத் திருச்சபையில் இன்று காணப்படுவது திரு ஆட்சி (hierarchical) முறையாகும். கிழைத்தேய மரபுகளில் மறைமுதுவர் (patriarchal) ஆட்சிமுறையும், புரட்டஸ்தாந்து திருச்சபையில் ஒருவித ஜனநாயக (democratic) ஆட்சி முறையும் காணப்படுகின்றன.

இவ்விதமான ஆட்சிமுறைகளில் ஒருமைப் பாட்டை ஏற்படுத்துவதின் மூலம் பணிகள், அருட்சாதனங்கள், ஒழுங்கு முறைகள், வழிபாட்டு முறைகள் என்பவற்றில் ஒன்றிப்பை ஏற்படுத்த முடியும். ஆனால் கிறிஸ்தவ ஆட்சி முறைகளை நன்கு விளங்கிக்கொள்வதற்கு இறைவார்த்தைக்கு திரும்பிச் செல்லுதல் இன்றியமையாததொன்றாகும். அதை எவ்வாறு புரிந்துகொண்டுள்ளோம் என்பதில் எமது ஆட்சி முறைகள் அர்த்தம் பெறுகின்றன. இதன்படி அண்மைக் காலங்களில் கத்தோலிக்க — புரட்டஸ்தாந்து கூட்டமைப்புகள் வேதாகமத்தில் இருந்து பொதுவான ஆட்சிமுறையை காண்பதில் ஈடுபட்டுள்ளனர்.

அவர்களின் சிந்தனையின்படி அதிகாரம் என்பது சேவையைக் குறிக்கின்றது. ஆகவே கிறிஸ்து தமக்கிருந்த அதிகாரத்தை எவ்வாறு சேவை செய்வதில் பயன்படுத்தினாரோ அதேபோல நாங்களும் சேவைபுரிவதிலே தான் எமது ஆட்சி முறைகளுக்கு அர்த்தம்காண வேண்டும்.

வழிபாடு

திருச்சபை ஒரு வழிபாடும் இறைமக்கட் கூட்டமாகும். இவ்வழிபாட்டின் மூலம் ஒரு கிறிஸ்தவன் தனக்கும் இறைவனுக்குமுள்ள, தனக்கும் அயலவர்களுக்குமுள்ள உறவை எடுத்தியம்புகின்றான். சுத்தோலிக்குத் திருச்சபையில் திருப்பலிவிருந்து, அருட்சாதனக் கொண்டாட்டங்கள், பக் முயற்சிகள், செபவழிபாடுகள், வேதாகம வழிபாடுகள், நவநாட்கள் எனப் பலவகையான வழிபாடுகள் காணப்படுகின்றன. புரட்டஸ்தாந்து திருச்சபைகளில் நற்கருணை விடுத்து, போதனை, வாசிப்பு என்பன வழிபாட்டில் அடங்கியுள்ளன. இவர்களுடைய வழிபாடுகள் இறைவார்த்தையை மையமாகக்கொண்டவையாகும்.

வேவ்வேறு திருச்சபைகளுக்கிடையில் வித்தியாசமான வழிபாடுகள் காணப்படுவதற்கு விசுவாசமே காரணமாக அமைகின்றது. இவர்களுடைய விசுவாசத்திலிருந்தே வாழ்க்கைமுறை, வழிபாடு என்பன உற்றறெடுக்கின்றன இந்த விசுவாசமே மனிதனுக்கும் கடவுளுக்குமுள்ள உறவை எடுத்தியம்பி நிற்கின்றது.

இன்று கிறிஸ்தவ ஒன்றிப்பில் சுடுபட்டுள்ளோர் கடவுளுக்கு மனிதனுக்குமிடையே உறவை அழமாக்கும் பல வழிமுறைகளை கண்டறிவதில் சுடுபட்டுள்ளனர். இதனால் உண்மையான, நேர்மையான உறவுக்கு எமது திருச்சபைகளை திட்டுச்செல்ல முடியும்.

முடிவுரை

கிறிஸ்தவ ஒன்றிப்பை ஏற்படுத்தக்கூடிய பல வாய்ப்புகளில் ஒரு சில இங்கு ஆராயப்பட்டுள்ளன. இந்த விடயங்களிலும் கூடுதலான ஒற்றுமையை ஏற்படுத்தக்கூடிய வாய்ப்புகள் உள்ளன சரித்திரத்தில் கிறிஸ்தவசபைகள் பிரிந்து சென்றாலும் அவை பிரிவினை என்னும் சவாலை மேற்கொள்ள அழைக்கப்பட்டுள்ளன. ஒரு திருச்சபை இன்னொரு திருச்சபையுடன் இணைவதால் பிரிவினை அகன்றுவிடாது, மாறாக எவ்வளவுதூரம் இறைவார்த்தைக்குத் திரும்பிச் செல்கின்றோம் என்பதில்தான் எமது ஒன்றிப்புக்கான அடிப்படை தங்கியுள்ளது. இறைவார்த்தையானது சரித்திரத்தில் நடந்த பிரிவினைகளை எல்லோரும் ஏற்றுக்கொண்டு புதிய வழியில் செல்ல, திருச்சபைகளின் உண்மையை புரிந்துகொள்ள துணைபுரிகின்றது. இதனால் நாம் ஒன்று சேர்ந்து கிறிஸ்து ஏற்படுத்திய உண்மைத் திருச்சபையை தோக்கி நடைபோடக் கூடியதாக உள்ளது.

வளர்ந்துவரும்

முஸ்லீம் - கிறிஸ்தவ உரையாடல்

அருட் கலாநிதி ஐ. ஹென்ரி லீக்ரர்
யாழ். பல்கலைக் கழகம்

முகவுரை

கடந்த ஏறத்தாழ முப்பது ஆண்டுகளாக திருச்சபை, முஸ்லீம் கள் உட்பட ஏனைய மறையடியார்களோடு தமக்குள்ள, மேலும், தமக் கிருக்கவேண்டிய, உறவை "உரையாடல்" என்னும் சொல்லால் விப ரிக்க விரும்பி வருகின்றது. ஆயினும் உரையாடல் என்ற பதத்திற்கு திட்ட வட்டமான ஒரு விளக்கம் மாத்திரமே இருப்பதாக கெரிய வில்லை. புரிந்துணர்வோடு, அல்லது புரிந்துணர்வை ஏற்படுத்த, இரண்டோ அல்லது இரண்டுக்கு மேற்பட்டவர்களோ ஒருவரோடொ ருவர் பேசுதலும், ஒருவருக்கொருவர் செவிமடுத்தலும், வெவ்வேறு மறைகளைச் சேர்ந்தோர் கூடி வாழ்தல், ஒத்துழைத்தல், வெவ் வேறு மறையடியார்களுக்கிடையே சகிப்புத்தன்மையை வளர்த்தல், மனித வாழ்வின் வளத்தை தாக்குகின்ற பொதுவான பிரச்சனை களுக்கு மற்றவர்களோடு இணைந்து தீர்வுகாணல், மற்றவர்களை குறிப்பாக அவர்களுடைய மறைக் கொள்கைகள், கருத்துக்களை மதித் தல், இன்னும் இதுபோன்ற பலவகையான செயல்முறைகளையும் உள்ளடக்கி உரையாடலுக்கு ஒரு பரந்த, விரிந்த விளக்கம் தந்து, இதற்கைய ஒரு வாழ்வு முறையை வளர்க்கத் திருச்சபை முயற்சித்து வருகின்றது.

மேற்கூறிய இந்த உரையாடல் குறித்த விழிப்புணர்ச்சியை கிறி ஸ்தவர்களுக்கும் முஸ்லீம்களுக்கு மிடையே வளர்க்க திருச்சபை, அதா வது கிறிஸ்தவர்கள், எடுத்த சில முயற்சிகள் குறித்த தகவல்களை கருக்கமாக குறிப்பிடுவதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும். ஆதலால் வெவ்வேறான மறையடியார்களுக்கிடையே உரையாடல் குறித்த விழிப்புணர்ச்சியை வளர்ப்பதில் கிறிஸ்தவர்கள் மாத்திரமல்ல ஏனைய மறையடியார்களும் ஈடுபட்டுள்ளனர் என்பதனையும் நாம் எப்போதும் குறிப்பாக இக்கட்டுரையை படிக்கின்ற போதும், நினைவிற் கொள்ள வேண்டும்.

60-ம் ஆண்டுகளில்.

லூயிஸ் மேசிக்னன் (Louis Massignon 1883-1962) போன்ற பல கிறிஸ்தவப் பெரியார்கள், முஸ்லீம்களைக் கருணையோடும் உரை

யாடற் பற்றோடும் கிறிஸ்தவர்கள் அணுகவேண்டுமென இந்நூற் றாண்டின் அறுபதாம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே குறிப்பிட்டிருந்தார் கள். ஆயினும் இவர்களுடைய கருத்துக்களுக்கு அறுபதாம் ஆண்டு களில்தான் அதிகார பூர்வமான அங்கீகாரம் வழங்கப்பட்டது.

கத்தோலிக்க சபையின் இரண்டாம் வத்திக்கான் பொதுச்சங்கம் 1962-1965-ம் ஆண்டு காலங்களில் கூடியபோது கிறிஸ்தவர்கள் "கிறி ஸ்தவமல்லா மறையைச் சார்ந்தவரோடு உரையாடல் நடத்தவேண் டும்"¹ என நோஸ்த்ரா ஏத்தாத்தே (Nostra Aetate) என்ற அறிக்கை யின் மூலமாக கத்தோலிக்க மறையடியார்களுக்கு வேண்டுகோள் விடுத் தது. இந்த அடிப்படையில் மேற்கூறப்பட்ட அறிக்கை இஸ்லாம் உட் பட ஏனைய மறைகள் குறித்து கூறுவதாவது :

இம் மறைகளிலேகாணக்கிடக்கின்ற உண்மையானதும், புனிதமானதுமான எதையும், கத்தோலிக்க திருச்சபை உத றித் தள்ளுவதில்லை. தன்னுடைய கொள்கையிலிருந்து பல வற்றில் மாறுபடிலும், மக்கள் யாவர்க்கும் உள்ளொளி ஊட்டும் உண்மையின் ஒளிச் சுடரைப் பலகாலும் காட்டும் வாழ்க்கை நடைமுறை வழிகளையும் சட்டங்களையும் கோட் பாடுகளையும் திருச்சபை உண்மையாகவே மதிக்கின்றது.² திருச்சபை முஸ்லீம்களுக்கும் "சிறந்தமதிப்பு அளிக்கின்றது" எனவும் இந்த அறிக்கை உறுதியாகக் கூறி முஸ்லீம்களுடைய சிறப்பு அம்சங்கள் சிலவற்றையும் குறிப்பிட்டுள்ளது.

28-10-1965-ல் நோஸ்த்ரா ஏத்தாத்தே, அதாவது, கிறிஸ்தவ மல்லா மறைகள் குறித்த அறிக்கை வெளியிடப்பட்டது. இவ்வறிக்கை வளர்க்க விரும்பிய உரையாடற் பண்பை ஆதரிக்கத் தக்கதாக, தொடர்ந்து 07-12-1965-ல் இரண்டாம் வத்திக்கான் சங்கம் திருஞ்சித் தாத்திஸ் உமானே (Dignitatis Humanae) எனப்படும் "மறைச் சுதந் திரம்"³ பற்றிய மற்றொரு அறிக்கையையும் வெளியிட்டது. இவ்வறிக்கைகள் பிரகடனப்படுத்தப் படுவதற்கு முன்னரே கிறிஸ்தவர்களுக்கும் ஏனைய மறையடியார்களுக்குமிடையே நல்லுறவையும், உரையாட லையும் வளர்ப்பதற்காக 19-05-1964-ல் ஒரு பிரத்தியேகமான நிலையமும் (Secretariat for Non-Christians) அதற்குள் கிறிஸ்தவ இஸ் லாமிய உரையாடலை வளர்க்க ஒரு சிறப்பு ஆணைக்குழுவும் (Commission on Islam) அமைக்கப்பட்டிருந்தது. இதனால் அறுப தாம் ஆண்டுகள் முதல் கிறிஸ்தவ - முஸ்லீம் உரையாடல் உலகின் பல பாகங்களிலும் வளர ஏதுவாக இருந்தது.⁴

முஸ்லீம்கள் குறித்த, கத்தோலிக்க சபையில் ஏற்பட்ட இந்த புதிய மாற்றம் திருச்சபையின் ஏனைய பிரிவுகளையும் பாதிக்கத் தொடங்கியது. இதனால் ஏனைய கிறிஸ்தவர்களும் தாம் முஸ்லீம்களை உரையாடற் கண்ணோட்டத்தில் அணுகவேண்டும் என்பதை உணர்ந்தார்கள். இதன் விளைவாக சுவிற்சலாந்து நாட்டின் கார்த்திஜ்னி நகரில் சில கிறிஸ்தவர்களும், சில முஸ்லீம்களும் ஒன்றுகூடி, அவ்வாறு ஒன்று கூடுவதற்கான அவசியத்தையும், தங்களுக்கிடையே காணப்படுகின்ற வரலாற்று, இறையியல் ஒற்றுமைகளையும் உறுதியாக அறிவித்தனர். இந்த ஒன்றுகூடலுக்கு அனைத்துலக சபைகள் மன்றம் (World Council of Churches) காரணமாக இருந்தது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

70-ம் ஆண்டுகளில்...

கிறிஸ்தவர்களுக்கும், முஸ்லீம்களுக்கும் மாத்திரம் அல்ல, அனைத்து மறையடியார்களுக்கு மிடையே உரையாடலின் அவசியத்தை ஏற்படுத்தத் தக்கதாக அனைத்துலக சபைகள் மன்றம் ஒரு விசேட உரையாடற் பிரிவையும் (Sub-Unit on Dialogue with People of Living Faiths), அதனுள் கிறிஸ்தவ முஸ்லீம் உரையாடலுக்காக ஒரு உப பிரிவையும் ஏற்படுத்தியது. மஸ்லா மல் சர்வதேச, பிராந்திய, தேசிய ரீதியில் கிறிஸ்தவ முஸ்லீம் உரையாடலை ஆதரித்தும் வந்தது. இதற்காக அனைத்துலக சபைகள் மன்றம் பல கிறிஸ்தவ முஸ்லீம் உரையாடல்களை உலகின் பல்வேறு இடங்களிலும் ஏற்படுத்தியிருந்தது. இவற்றுள் சிறப்பானவை: புருமனா (1972), சாம்பசி (1976), ஆக்ரா (1974), ஹாங்காங் (1975) ஆகிய இடங்களில் இடம்பெற்ற உரையாடல்களாகும்.

மேற்கூறப்பட்ட உரையாடல்களில் மிகவும் சிக்கலானதும், இன்னால் மிக முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததுமான உரையாடல் 1976-ல் சாம்பசி நகரில் நடந்ததே. இக்கருத்தரங்கின் பொருள், "இஸ்லாமிய நாவாவும் கிறிஸ்தவ நற்செய்திப் பணியும்" என்பதாகும். முஸ்லீம்கள் பெரும்பாலோராக வாழுகின்ற நாடுளில் கிறிஸ்தவர்கள் மிதமிஞ்சிய உற்சாகத்தோடு ஆற்றும் பணியும், அதனால் ஏற்படுகின்ற அல்லது ஏற்படக்கூடிய விளைவுகளும் குறித்து இவ்வரையாடலின் போது அதிகமாக பரிசீலனை செய்யப்பட்டது. இத்தகைய மிதமிஞ்சிய உற்சாகம் மற்றவர்களுடைய மறைச்சுதந்திரத்தை பாதித்து மற்றவர்களுடைய கருத்துக்கள், கோட்பாடுகள் போன்றவற்றை மதியாது எமது மறைக்கருத்துக்களை மற்றவர்கள்மீது திணிக்கவும் இட

டுச் செல்கின்றது என்பதனை, குறிப்பாக முஸ்லீம்கள் தக்க ஆதாரங்களோடு எடுத்துக் காட்டினர். இத்தகைய கிறிஸ்தவப்பணி உரையாடலுக்கு முரணானது என்பதை முஸ்லீம்கள் தெளிவாக கிறிஸ்தவர்களுக்கு நினைவூட்டினர்.

70-ம் ஆண்டுகளிலும் அதற்கு முன்னரும் நடைபெற்ற கிறிஸ்தவ முஸ்லீம் உரையாடல்களின் முக்கிய குறிக்கோள் : (அ) புரிந்துணர்வை வளர்த்தலும் (ஆ) மறை சரிப்புத்தன்மை நம்மிடையே அதிகரித்தலுமே. இக்கால கட்டத்தில் நாம் காணக்கூடிய மாற்றங்கள் இரண்டு. முதலாவதாக, கிறிஸ்தவர்களுக்கும், முஸ்லீம்களுக்கு மீடையே குறிப்பாக, மறைத்தலைவர்களுக்கிடையே புதிய நட்புறவு பன்மடங்காக பெருகியுள்ளது. இரண்டாவதாக, இஸ்லாமை அறிந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற அவா, குறிப்பாக கிறிஸ்தவர்களிடையே அதிகரித்துள்ளது. ஆதலால், இஸ்லாம் குறித்து உயர்கல்வி பயிலக்கூடிய கிறிஸ்தவ நிலையங்கள் உலகின் பல்வேறு பாகங்களிலும் நிறுவப்பட்டன. மேலும் இக்கால கட்டங்களில் கிறிஸ்தவ இறையியல் கழகங்களிலும், கல்லூரிகளிலும் இஸ்லாம், ஏனைய மறைகளோடு கூட இன்றும் அதிகமாக கற்பிக்கப்பட்டு வந்தது. இத்தகைய மாற்றங்கள் கிறிஸ்தவ முஸ்லீம் உரையாடல் வளர ஏதுவாயிருந்தது.

60-ம், 70-ம் ஆண்டுகளில் நடைபெற்ற பெரும்பாலான கிறிஸ்தவ முஸ்லீம் உரையாடல்களில், குறிப்பாக, அனைத்துலக சபைகள் மன்றம் ஒழுங்குபடுத்திய உரையாடல்களில் பங்குபற்றிய கிறிஸ்தவர்களோ அல்லது முஸ்லீம்களோ, ஏதாவது ஒரு ஸ்தாபனத்தின் பிரதிநிதியாக பங்குபற்றவில்லை அவர்கள் பெரும்பாலும் தனிப்பட்ட நபர்களாகவே இவ்வுரையாடல்களில் பங்குபற்றியிருந்தனர். இதனால் இத்தகைய உரையாடல்களில் பரிசீலனை செய்யப்பட்ட கருத்துக்களோ அல்லது எடுக்கப்பட்ட முடிவுகளோ கிறிஸ்தவ முஸ்லீம் மறை அமைப்புக்களிலோ அல்லது அவர்களுடைய மறைக்கோட்பாடுகளிலோ எந்தவொரு மாற்றத்தையும் ஏற்படுத்தவில்லை. இது உரையாடலை வளர்க்க விரும்பியவர்களை பொறுத்தமட்டில் ஒரு பெரும் குறைபாடாக இருந்தது.

80-ம் ஆண்டுகளில்...

1982 மார்ச் 30 முதல் ஏப்ரல் 1 வரை ஒரு சர்வதேச கிறிஸ்தவ முஸ்லீம் உரையாடல் கொழும்பு நகரில் நடைபெற்றது. அனைத்துலக சபைகளின் மன்றம் உலக முஸ்லீம் காங்கிரசோடு இணைந்து இக்கருத்தரங்கை ஏற்படுத்தியிருந்தது. 30 கிறிஸ்தவர்களும் 33 முஸ்லீம்களும் இதில் பங்கு கொண்டிருந்தனர். "கிறிஸ்தவர்களும் முஸ்லீம்களும்

ஒன்றாகப் பணிபுரிதலும், ஒன்றாக வாழ்தலும்" என்பதே இவ்வுரையாடலின் நோக்கமாக இருந்தது. கிறிஸ்தவர்களும், முஸ்லீம்களும் ஒருவரை யொருவர் புரிந்துகொண்டு சாதானம், நீதி, மனிதாபிமானம், ஆசியவற்றின் நிமித்தம் ஒருவரோடொருவர் ஒத்துழைத்து, அதன்மூலமாக மனிதருக்கான கடவுளின் நோக்கத்தை நிறைவேற்றத்தக்க கிறிஸ்தவ முஸ்லீம் ஐக்கிய உணர்வை உறுதிப்படுத்த வேண்டியதன் அவசியம் இவ்வுரையாடலின் இறுதியில் வலியுறுத்தப்பட்டது.

கிறிஸ்தவ முஸ்லீம் உறவை பலப்படுத்தும் முயற்சியை அதிகார பூர்வமாகத் தொடர, உலக முஸ்லீம் காங்கிரசின் அங்கத்தினரும் அனைத்துலக சபைகள் மன்றத்தின் அங்கத்தினரும் சேர்ந்த ஒரு ஐக்கிய நிலைக்குழு அமைக்கப்பட வேண்டியதன் அவசியமும், 1982-ம் ஆண்டு உரையாடலில் வலியுறுத்தப்பட்டது. கடந்த பல ஆண்டுகளாக அனைத்துலக சபைமன்றம் இவ்வாலோசனையை நிறைவேற்றுவதற்கான முயற்சிகளைச் செய்து வருகின்றது.

80-ம் ஆண்டுகளின் நடுப்பகுதியிலிருந்து அனைத்துலக சபைகளின் மன்றம் பிராந்திய ரீதியான கிறிஸ்தவ முஸ்லீம் உரையாடல்களை ஒழுங்குசெய்து வந்துள்ளது. இதுவரை இத்தகைய பிராந்திய உரையாடல்கள் மேற்கு ஆபிரிக்கா, தென்கிழக்கு ஆசியா, மத்தியகிழக்கு ஆசியா, ஐரோப்பா, வடஅமெரிக்கா ஆசிய பிராந்தியங்களில் நடந்துள்ளன. இவற்றின் நோக்கம் வெவ்வேறு சமூகங்களிடையே தொடர்பையும், புரிந்துணர்வையும் ஏற்படுத்தலே.

மதறையடியார்களுக்கிடையே உரையாடலை வளர்க்க வத்திக்கான் நகரில் ஏற்படுத்தப்பட்ட கத்தோலிக்க நிலையம், அனைத்துலக சபைகளின் மன்றத்தைப் போன்று உலக ரீதியிலே அல்லது பிராந்திய ரீதியிலே கருத்தரங்குகளை இதுவரை ஒழுங்கு செய்யவில்லை. ஆயினும் ஏனைய கிறிஸ்தவர்களோ அல்லது முஸ்லீம்களோ ஒழுங்குசெய்த உரையாடல்களில் கலந்து கொள்ளத் தயங்கவுமில்லை. இது இப்படியிருக்க, இந்த நிலையம் உரோமாபுரியில் உள்ள மற்றுமொரு கத்தோலிக்கரால் நடாத்தப்படும் அரபு இஸ்லாமிய கல்வி நிலையத்துடன் (Pontifical Institute of Arabic and Islamic Studies) இணைந்து ஒரு கருத்தரங்கை அதே நகரில் ஒழுங்கு செய்திருந்தது. இக்கருத்தரங்கு 1985-ல் மே மாதம் 6-ம், 7-ம் திகதிகளில் நடைபெற்றது இதில் பங்குபற்றிய முஸ்லீம்கள் பெரும்பாலும் தெற்கு ஆசியாவில் உள்ளவர்களே. இக்கருத்தரங்கின் ஆய்வுப்பொருள் "பரிசுத்தம் குறித்து கிறிஸ்தவ, இஸ்லாமிய சிந்தனைகள்" இவ்வுரையாடலின் இறுதியில் புனித பாப

பரசர் இரண்டாம் அருளப்பர் சின்னப்பர் உரையாற்றுகின்றபோது "உங்களுடைய (முஸ்லீம்களுடைய), எங்களுடைய (கிறிஸ்தவர்களுடைய) கடவுளும் ஒருவரே," என உறுதியாகவும் உற்சாகத்துடனும் கூறினார். மேலும் அவர் முஸ்லீம்களை நோக்கி, "ஆபிரகாமின் விசுவாசத்தில், நீங்களும் நாம் எனும் சகோதரர்களே"⁶ எனவும் பறைசாற்றினார். ஆதலால், விசுவாசத்தில் சகோதரர்களான கிறிஸ்தவர்களும் முஸ்லீம்களும் தமக்கிடையே உரையாடுவது இயற்கையான ஒரு செயற்பாடே. அது மாத்திரமல்ல, கிறிஸ்தவர்களுக்கும், முஸ்லீம்களுக்கு மிடையேயுள்ள சகோதரத்துவம் வளர அவர்களுக்கிடையே உரையாடலும் அதிகரிக்க வேண்டியுள்ளது.

90-ம் ஆண்டுகளுக்கான கிறிஸ்தவ கரிசனை

கடந்த 30 ஆண்டு காலங்களில் கிறிஸ்தவர்களுக்கும், முஸ்லீம்களுக்குமிடையிலான உரையாடலுக்கு குறிப்பிடத்தக்க வகையில் வளர்ந்துள்ளது. இதன் வளர்ச்சியை அதிகமாக ஐரோப்பிய நாடுகளில் காணக்கூடியதாக இருக்கின்றது. தென் ஆசிய பிராந்தியத்திலும் குறிப்பாக பாகிஸ்தான்; இந்தியா போன்ற நாடுகளிலும் இத்தகைய உரையாடல் கணிசமான அளவிற்கு நடைபெற்று வருகின்றது. ஆயினும், அவன் ஆர். பொரக்கீவ் என்னும் அனைத்துலக சபைகள் மன்றத்தின் கிறிஸ்தவ யூத உரையாடற் பிரிவின் செயலாளர், மறையடியார்களுக்கிடையே உரையாடலை வளர்த்து வரும் கிறிஸ்தவர்கள் மிக மிக சொற்பமானவர்களே என குறிப்பிட்டுள்ளார். இது கிறிஸ்தவ முஸ்லீம் உரையாடலை பொறுத்தமட்டிலும், இன்னும் குறிப்பாக நம் நாட்டைப் பொறுத்தமட்டிலும் உண்மையான ஒன்றாகக் காணப்படுகின்றது.

கிறிஸ்தவ, முஸ்லீம் உரையாடல் குறித்து அண்மையில் வெளிவந்த ஒருநூல் இவ்வரையாடலை "அரும்பாடுபடும் உரையாடல்" என வர்ணித்துள்ளது.⁷ சாம்பசி உரையாடலில் பெரும்பங்கு வகித்த இஸ்மாயில் ஆர். அல் வகுக்கி என்னும் பெரியார் கிறிஸ்தவ முஸ்லீம் உரையாடல் இன்னும் ஒரு குழந்தையாகவே இருக்கின்றது என குறிப்பிடுகின்றார்.⁸ ஆதலால், கிறிஸ்தவ முஸ்லீம் உரையாடல் 90-ம் ஆண்டுகளில் இன்னும் அதிகமாக வளர்ந்து, குறைந்தது வாஸிப்பருவத்தினையாவது அடைய வேண்டுமென்பதே உரையாடலில் சுடுபட்டுள்ள கிறிஸ்தவர்களின் கரிசனையாக உள்ளது.

முடிவுரை

நம் நாட்டிலும், இன்னும் குறிப்பாக யாழ்ப்பாணம் இத்தகைய கிறிஸ்தவ முஸ்லீம் உறவுகள் உரையாடற் பாணியில் வெவ்வேறு மட்

டங்களில் உருவாக வேண்டியுள்ளது. எமது நாட்டில் கிறிஸ்தவர்களும் (ஏறத்தாழ 7%), முஸ்லீம்களும் (ஏறத்தாழ 7%), சிறுபான்மையினராக பெரும்பாலும், எமது நாட்டை ஆட்கொண்டுள்ள இனப் பிரச்சனை குறித்த பார்வையாளர்களாகவே இருந்து வந்துள்ளார்கள். மேலும், இரு திறத்தாருமே பொதுவாக தத்தம் சமூக நலன்களை பேணுவதில்தான் அதிக கரிசனை காட்டி வந்துள்ளார்கள். இந்நிலை மாறி இரு திறத்தாரும் ஒன்றாகவும், மற்றவர்களோடு இணைந்தும் நம்நாட்டு மக்களை பாதிக்கின்ற பிரச்சனைகள் குறித்த கரிசனையுள்ளவர்களாக நம் மத்தியில் மனிதாபிமானம், நீதி, சமாதானம், ஆகிய அடிப்படை மனித தேவைகளை பூர்த்திசெய்ய ஒன்றுகூட வேண்டியவர்களாய் உள்ளார்கள்.

கிறிஸ்தவ முஸ்லீம் உரையாடல் வளர வேண்டுமானால் தற்பொழுதுள்ள சில கிறிஸ்தவ அபைப்புக்கள், இன்னும், சில கிறிஸ்தவ கோட்பாடுகள் மாற்றியமைக்கப்பட வேண்டியிருக்கலாம். இது முஸ்லீம்களை பொறுத்தமட்டிலும் உண்மையாகவே இருக்கும். "பழைய ஆடையில் கோடித்துணியை எவனும் ஒட்டுப்போடுவதில்லை. அப்படிப் போட்டால் அந்த ஒட்டு பழையதைக் கிழிக்கும். கிழியலும் பெரிதாகுமென"19 யேசு கூறியதை நாம் இங்கு நினைவு கொள்ளலாம்.

குறிப்புகள்

1. இரண்டாம் வத்திக்கான் சங்க ஏடுகள், திருச்சி: புனித சின்னப்பர் குருத்துவக் கல்லூரி, 1967, பக். 709.
2. இரண்டாம் வத்திக்கான் சங்க ஏடுகள், பக். 708.
3. இரண்டாம் வத்திக்கான் சங்க ஏடுகள், பக். 719-736.
4. காண்க. Christians Meeting Muslims, (WCC Papers on 10 Years of Christian-Muslim Dialogue), Geneva: WCC, 1977, p.67
5. காண்க. John B. Taylor, "Christian - Muslim Dialogue (Colombo, Sri Lanka, 30 March - 1 April 1982)", Islamo-Christiana, 8 (1982), pp. 201-217.
6. Islamochristiana, 11 (1985), p. 3
7. காண்க Richard W. Rousseau, ed, Christianity and Islam, USA: Ridge Row Press, 1985.
8. காண்க Trialogue of the Abrahamic Faiths, Edited by I. R. al Faruqi, USA: New Era Publications, 1986, p. iv.
9. மார்க்கு 2:22.

புத்தரின் அடிச்சுவட்டில்

அருள்திரு. அலோசியஸ் ரீசிஸ்

கங்கை நதியின் அருகேயுள்ள பனாரஸ் (வாரணாசி, காசி) நகரில் பெரிய பொற்கோவில் ஒன்று உண்டு. என் நீண்ட பிரயாணத்தில் ஒருநாள் அவ்விடத்தை வந்து அடைந்ததும், நான் அக்கோயிலினுட் செல்லும் வேளையில் வாயிலில் என் காலணிகளைக் கழற்றினேன். எனது சிறு தோற்பையையும் அங்கு விட்டுச்சென்றேன். அதில் கள வாடக்கூடிய பொருட்கள் எதுவுமிருக்கவில்லை. இயேசுவின் சிறிய சகோதரிகள் சபையினரால் தரப்பட்ட திருப்பலிக்குரிய சிறிய அப்பமும், கொஞ்ச இரசமும் வேறுசில பொருட்களுமே இருந்தன. நான் வெறுங்கையோடு உள்ளே சென்றேன்.

உடனே என் எதிரே யாரோ ஒருவர் வந்து 'எங்கே போகிறாய்?' என்று வினவினார். நான் 'இறைவனைக் காண விரும்புகிறேன்' என்றேன். அவரோ முரட்டுத்தொனியில் என்னை வெளியே போகும் படியாக, வாயாலும், சைகையாலும் சொன்னார். நானும் வெளியேறினேன். ஒருவேளை நான் பிராமண குலத்தைச் சேராதவனெனத் தெரிந்தபடியினாலோ அன்றேல் இறைதரிசனத்துக்குச் செல்லத் தக்க விதத்தில் நான் உடையணிந்திராத படியாலோ அல்லது அவ்வாறாகத் தோற்றமளிக்காததாலோ அவ்விடத்தில் நான் வரவேற்கப்படவில்லை. என்னைப்போன்ற ஏனையோருக்கும் அவர் அப்படிச் செய்தாரோ தெரியவில்லை; ஆனால் நான் அவ்வாறு நடத்தப்பட்டேன்.

புத்தர், இந்தியாவிலுள்ள சமயங்களைத் தாக்கும்போது பெற்றிருந்த அனுபவ உணர்ச்சிகள், அவ்வேளை என்மனதில் உதித்தன. குருத்துவ மையமதம், வழிபாடுகளையே மையமாகக்கொண்ட மதம், வியாபாரப் போக்குள்ள மதம், சாதித் தொடர்பான சமயம் என்பவற்றை அவர் சாடினார். நான் ஏமாற்றமும் துன்பமும் கலந்த சிந்தனையோடு அவ்விடத்தைவிட்டு வெளியேறினேன்.

நான் விரட்டியடிக்கப்பட்ட அதே கோயிலிற்கு மிக அண்மையில் இந்துக்கள் புனிதமாகக் கருதும் சங்கைநதி ஓடிக்கொண்டிருந்தது. தங்கு தடையற்ற நீரோட்டத்தையும் அதைச் நழ்ந்த திறந்த வெளியையும் அங்கு நாம் காணலாம். ஏராளமான மக்கள் அதில் நீராடிக் கொண்டிருந்தனர். அக்கோயிலுக்கும் நதிக்குமிடையே அநேக முரண்

பாடுகளைக் கண்டேன். கோயில் — மனித நிர்மாணிப்பிலானது; ஆனால் நதி — இறையமைப்பிலானது. புனித இமாலயத்திலிருந்து ஓடி வந்துகொண்டிருக்கும் நீர் எல்லோருக்கும் உரியதாயிருந்தது. எவரும் அதனைக் காவல் செய்யவில்லை. மக்கள் சுதந்திரமாக உள்ளேயும், வெளியேயும் செல்வார்கள். தொழுநோயாளர் இருவர்கூட அங்கே நீராடுவதைக் கண்டேன். ஒரு குழந்தையின் சிதைந்த உடல்போல் ஏதோ மிதந்து சென்றது. (வழமையாக யாரும் பனாரளில் இறந்தால் உடல் எரிக்கப்பட்டு சாம்பல் கங்கையில் கலக்கப்படும். ஆனால் ஒரு குழந்தை இறந்தால் எரிப்பது அவசியமற்றது என ஒருவர் விளக்கினார்.) எது எப்படியானாலும் அப்பெரும் நதி அனைத்தையும் சுமந்து சென்றது. இறைவனால் தரப்பட்ட சுதந்திரச் சூழலில் நானும் அங்குள்ள மக்களோடு ஒன்றித்து கங்கையில் நீராட உந்தப்பட்டேன். எனவே எனது உடைகளைக் களைந்து நிலத்தில் வைத்துவிட்டு மக்கள் எதை, எப்படிச் செய்கிறார்கள் என்று அவதானித்து அதேபோல் நீராடினேன். ஆனால் மக்கள் என்னையே அவதானிப்பதை உணர்ந்தேன் ஏதேனும் வேறுபாடாகச் செய்துவிட்டேனோ என என்னை நானே வினவினேன்.

எல்லோரும் என்னைப் பார்க்க, ஒருசிலர் என்னிடம், எங்கிருந்து வருகிறீர்கள் எனக் கேட்டனர். “இலங்கையில் இருந்து” என்றேன். சமஸ்கிருதம் படித்திருந்தபடியால் ஹிந்தி வாசிக்கக்கூடியதாகவும் ஓரள விற்குப் பேசக்கூடியதாகவும் இருந்ததால், பலர் என்னுடன் பேச முனைந்தனர். அப்போதுதான் என் கழுத்தில் தொங்கிக்கொண்டிருந்த சிலுவையே அவர்கள் கவனத்தை ஈர்த்தது என உணர்ந்தேன். இது தங்களின் அடையாளம் அல்ல என்பதை அவர்கள் உணர்ந்திருந்தனர்.

எல்லையற்ற சகிப்புத்தன்மை நிலவும் இச்சூழலில் பேசுவோ, செயற்படவோ, வழிபடவோ பூரண சுதந்திரம் இருப்பதை உணர்ந்தேன். இந்நீராடல் உண்மையிலேயே இறைவனின் அருட்சாதனம் என்பதையும் வழிபாட்டில் தூய்மை என்ற போர்வையில் மதத்தையே மாசுபடுத்தும் மனித நெறிபிறழ்ந்த தன்மை அல்ல என்பதையும் திடீரென உணர்ந்தேன். அப்பரந்த வெளியில் இயற்கையோடும், நீரோடும், இறைவனோடும் உறவாடும் மக்கள் மத்தியில் மதத்திற்கு அப்பாற்பட்ட ஒன்றை, அதாவது உண்மை மதத்தின் உள்ளரங்கத்தையே அடைந்த நிலையை உணர்ந்தேன். இறைவன் எவ்வாறாவது ஒருவருக்கும் தனியுடமையாயிருக்கவில்லை, எங்கும், எப்போதும், எவருக்கும் உரியவராகவும், அணுகப்படக் கூடியவராகவும் இருக்கின்றார். அந்நிலையே கங்கையிலும் நிலவியது.

இறைவனை அடைவதில் இருந்து யாரும், எவரையும் தடுக்க முடியுமா? எப்போதும் எவராலும் அணுகப்படக்கூடிய அவருடைய தன்மையின் ஒரு அருட்சாதனமாக கங்கை இருப்பதை உணர்ந்தேன். கருத்துமிக்க சம்பவங்கள் நிகழும்போதெல்லாம் நான் வழமையாகச் செய்வதுபோல் அன்றும் நீரினின்றி வெளியேறியதும் நற்கருணையை ஆராதிக்க ஆயத்தமானேன். அந்தக் கோயிலில் கண்டது போன்ற மனிதனால் உருக்கொடுக்கப்பட்ட மதங்களில் சட்டம், ஒழுங்கு என்ற போர்வையில் எங்கு, எப்படி பலி நிறைவேற்றப்பட வேண்டும் என்ற கட்டுப்பாடுகள் இருக்கலாம். ஆனால் அவை எனது விசுவாசத்தை அறிக்கையிடத் தடையாய் இருக்கமுடியாது. சிறிஸ்துவின் மதமோ வேறுவிதமான ஒரு கொண்டாட்டத்தை வற்புறுத்துகின்றது. விசுவாசத்தை "எப்போதும், எங்கும்" அறிக்கையிட அறைகூவல் விடுக்கிறது. நன்றிப்பலிக்கு இடவரையறையில்லை. "எந்நாளும் எவ்விடத்திலும்" விசேடமாக இறைவன் தன்னையே ஓரளவில் வெளிப்படுத்திய இவ்விடத்திலும், இந்நேரத்திலும் இறைவனுக்கு ரற்கருணையில் "நன்றி செலுத்துவது மெய்யாகவே தகுதியும், நீதியுமாகும் எங்கள் கடமையுமாகும்."

அத்திருக்கோவிலதும் நதியினதும் வேற்றுமையின் பின்னணியில் நற்கருணையே ஒருபுறம் பிரிவினையின் அடையாளமாகவும், மறுபுறம் எல்லோரையும் ஒற்றுமைப்படுத்தி கட்டுகளை விடுவிக்கும் அருட்சாதனமாகவும் கருதப்படலாம் எனக் கண்டேன். சட்ட அமைப்புக்குட்பட்ட மதத்தின் அடையாளம் அக்கோவிலானால், இறையரின் அடையாளம் நதியாயிருந்தது. நீரினிருந்து வெளியேறி எனது உடைகளை அணிந்தேன். எனது சால்வையை மணற்றரையில் விரித்தேன். எனது செயலையில் எப்போதும் இருக்கும் சிலுவையை அதன்மீதுவைத்து சந்தனைக்குச்சிகளைப் பற்றவைத்து நிலத்தில் சப்பாணமிட்டிருந்தேன். யேசுவின் சிறிய சகோதரிகள் சபையினர் தந்த சிறு அப்பத்துண்டுடன் நன்றிப்பலியை ஆரம்பித்தபோது மக்கள் என்னைச் சூழ அமர்ந்தனர் அங்கு புனிதமானதும், தெய்வீகமானதுமான ஏதோ நிகழ்வதை உணர்ந்தனர். என்னைச் சுற்றியுள்ளவர்களின் தொகையை என்னால் கணக்கிட முடியவில்லை. அங்கு நிலவிய காட்சி இன்னும் என் கண்முன் நிற்கிறது. ஆயிரமாயிரம் மக்களில் ஒருசிலர் நீராட, இன்னும் சிலர் அவ்வழியே வந்துகொண்டிருக்க, அவர்களில் ஒருசிலர் என்னைச் சுற்றி அமர்ந்தார்கள்; ஏனையோர் கடந்து சென்றார்கள். அங்கு எல்லாமே முழுச்சுதந்திரத்தோடும், எதுவித ஒழிப்பு மறைப்பின்றியும் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது.

அன்றைய வாசகமாக யோர்தானில் இயேசுவின் திருமுழுக்கைத் தெரிந்தெடுத்து எனது ஹிந்திப் பூசைப் புத்தகத்தில் இருந்து ஆறுத

லாக ஆனால் உரத்து வாசித்தேன். பலமக்கள் செவிமடுத்தனர். என்னை மிகவும் கவரும் பகுதிகளில் அது ஒன்று. இயேசுவே அவரது முன்னோடியால் எப்படி திருமுழுக்காட்டப்பட்டார் என்பதைக்கூறி ஆசியத் திருச்சபையும் போதிக்கும் பணியில் ஈடுபடமுன், சீடத்துவத்தில் தீட்சை பெறவேண்டும் என மறைமுகமாகத் தெரிவிக்கிறது. ஆசிய ஆன்மீகத்தை எடுத்துக்காட்டும் யோர்தான் நதி நீருக்குள் இறங்கிக் குளித்து இஸ்ராயேலரின் மதிப்புக்குரிய குருவாயிருந்த அருளப்பரின் சீடனாகும் அளவிற்கு இயேசு தாழ்ச்சியுடையவராக இருந்தார். அத்தாழ்ச்சிச் செயலின் பயனாக, மனிதர் முன்னிலையில் "இவருக்குச் செவிசாயுங்கள்" என்ற அறிவிப்பினூடாக அவரே எதிர்பார்க்கப்பட்ட பெரும் மெசியாவென்ற அதிகாரம் அவர்மீது பொழியப்பட்டது.

ஆசிய மத ஆச்சாரியத்தில் மூழ்கி எழும்பினால்தான் திருச்சபையும் நம்பகத்தன்மையையும், ஏற்கப்படக்கூடிய அதிகாரத்தையும் உடையதாகத் திகழும். இறையரசின் தன்மைகளை உணர்ந்து கிறிஸ்தவ சமூகம் தனது சொந்த மதத்துக்கப்பாலும் ஒற்றுமையையும், மனித ஐக்கியத்தையும் நாடுகிறது. இந்நிலைப்பாட்டையும் விடுதலையையும் தனதாக்கவும், அக்காலச் சாரத்தில் தானும் அவதரிக்கவும், அச்சமூகம் இயல்பாகவே உந்தப்பட்டு நற்கருணையில் கொண்டாடுகின்றது. இதுவே எனக்கும் நிகழ்ந்த அனுபவமாகும். இறையரசின் தன்மைகளை அங்கே கண்டேன். தண்ணீரில் இறங்கித் தீர்த்தமாடியபோது அங்குள்ள மக்களோடு ஒன்றாகி, அங்கு தவமும் பண்பாட்டில் நானும் இரண்டறக் கலந்தேன். அது ஒரு பண்பாட்டுமயமாக்கல் வேளையாயிருந்தது. அதை நற்கருணையில் கொண்டாடி சூழவுள்ள மக்களோடு ஒன்றித்தேன். அங்கே எல்லோரும் அனுபவித்துக்கொண்டிருந்த சுதந்திரத்தை அவர்களோடு சேர்ந்து நானும் அறிக்கையிடுவதை உணர்ந்தேன். மதக்கொள்கைகள் அனுட்டரனங்களில் மிதமிஞ்சி ஊறியவர்களின் எடுத்துக்காட்டான அக்கோயிலைப் பிரித்துக் காட்டும் இறுகிய எல்லை மதில்களுக்கு வெளியே, மிக அண்மையில் இவ்வறிக்கை நிகழ்ந்தது. உள்ளே ஒருசிலர் மற்றெல்லோருடைய வாழ்வையும், விதியையும் கட்டுப்படுத்த முயலுகின்றனர். வெளியே இருந்த நாமோ மனித வாழ்வினுள் இறைவன் தாமாகவே விரும்பி உட்புகும் அருட்சாதனங்களில் ஒன்றைக் கொண்டாடிக் கொண்டிருந்தோம். அந்நிலையில் வழிபாடு எல்லோரையும் விடுவிக்கவும் ஒன்றிக்கவும் உதவியது.

தமிழாக்கம்: செல்வி சி. கி. வீமலரணி

"வார்த்தைப் பணியகம்"

117, பிரதான வீதி

யாழ்ப்பாணம்

நன்றி: Mission சஞ்சிகை,
கொழும்பு, எண் 18, 1-6-89

தூயஆவி வெவ்வேறு கொடைகளை அளிக்க கிறிஸ்து
விலும் கிறிஸ்துவின் வழியாகவும் அமையும் திருச்சபை
யொன்றிப்பின் புனித மறைபொருள் இதுவே. தந்தை.
மகன், தூயஆவி எனும் ஒரே இறைவனின் மூன்று ஆட்க
ளிடையே நிலைத்திருக்கும் ஒன்றிப்பே இந்த மறைபொரு
ளின் ஒப்புயர்வற்ற மாதிரியும் ஊற்றும் ஆகும்.

(கிறிஸ்தவ ஒன்றிப்பு 2)

✱

உள்ளார்ந்த மனமாற்றம் நிகழாவிட்டால் உண்மை
யான கிறிஸ்தவ ஒன்றிப்பு இயக்கம் இருக்கமுடியாது.

(கி. ஒ. 7)

✱

எல்லோரும் ஒன்றாய் இருப்பார்களாக.

(அரு. 17:21)

✱

நம்பிக்கையோ பொய்க்காது, ஏனெனில் நமக்கு அரு
ளப்பட்ட பரிசுத்த ஆவியின் வழியாகக் கடவுளின் அன்பு
நம் உள்ளங்களில் பொழியப்பட்டுள்ளது.

(உரோ. 5:5)

SYNOPSIS

EDITORIAL

Although the Asian Churches have lived amidst non-Christian religions for centuries, they did not carry the problems and challenges of this before Vatican II. Still, through the instrumentality of other forces, the Holy Spirit moved the Council to open the Roman Catholic Church to the world (GS), to other religions (NA) and to other Churches (UR).

Twenty-five years have passed. What is the level of Ecumenism and Dialogue in our Tamil-speaking context — in our Hindu-Muslim context?

WHAT IS ECUMENISM?

BRO. S. J. Q. JEYARANJAN

Ecumenism is the act of seeking for the restoration of unity among all Christian Churches. In this 20th century, the mainline Churches have deeply felt the need of Ecumenism and have launched themselves actively in the Ecumenical movement. The above movement implies not only the development of inter-ecclesial relationships, but also change of attitudes and other activities aimed at promoting Christian unity.

Christ founded one and only one Church as the visible sign of his continued presence on earth. But, what we find today is a multiplication of Churches and denominations, with differing doctrines and practices, as if Christ Himself were divided. The division which has occurred in the history of the church works against the mandate of preaching the Gospel to the ends of the earth. The latter is very much hampered by wasteful and even scandalous rivalries among the Churches. Having realized this waste and scandal the mainline Churches are now actively involved in the Ecumenical process.

Earlier, only the Protestant Churches were interested and involved in the Ecumenical movement. But the period after the 2nd Vatican Council is characterized by an active co-operation for Ecumenism on the part of the Roman Catholic Church.

ECUMENICAL POSSIBILITIES

BRO. A. VICTOR SOSAI

As a result of the upheaval of the Protestant Reformation in the 15th century, the Church in the West was split into numerous ecclesial communities. Right from the beginning, several attempts were made to stem the tide of division. However, it ended up in polemics and mutual antagonism. The ecumenical problem received a new impetus with the formation of the World Council of Churches. Added to this was the renewed ecclesiology of the Second Vatican Council, which offered possibilities to approach the ecumenical problem in a new light.

Christian unity is no longer sought by merely inviting other Christians to join the Catholic Church. All Churches are exhorted to renew themselves according to the will of Christ. Aspiring to have the Spirit of Christ, underlining the importance of fundamental truths, reviewing the past missiology and missionary methods, are some of the areas in which unity could be sought.

A GROWING DIALOGUE BETWEEN CHRISTIANS AND MUSLIMS

DR. I. H. VICTOR

During the last three decades, particularly after the publication of *Nostra Aetate*, (the Vatican declaration on the 'Christian Response to the Non-Christian Religions'), there is a growing dialogue between Christians and Muslims with a view to promoting a mutual understanding and a co-operation between the adherents of the two faiths. Here we highlight some of the few Christian initiatives in promoting a coming together of Muslims and Christians from the 60's until the present time. However, the article concludes that such attempts on mutuality are rare, and remain still at infancy. Moreover, the writer believes that there is an urgency and much scope for such living together between the two Abrahamic faiths even in the Jaffna Peninsula.

ECUMENICAL POSSIBILITIES

BRO. A. VICTOR SOSAI

As a result of the upheaval of the Protestant Reformation in the 15th century, the Church in the West was split into numerous ecclesial communities. Right from the beginning, several attempts were made to stem the tide of division. However, it ended up in polemics and mutual antagonism. The ecumenical problem received a new impetus with the formation of the World Council of Churches. Added to this was the renewed ecclesiology of the Second Vatican Council, which offered possibilities to approach the ecumenical problem in a new light.

Christian unity is no longer sought by merely inviting other Christians to join the Catholic Church. All Churches are exhorted to renew themselves according to the will of Christ. Aspiring to have the Spirit of Christ, underlining the importance of fundamental truths, reviewing the past missiology and missionary methods, are some of the areas in which unity could be sought.

A GROWING DIALOGUE BETWEEN CHRISTIANS AND MUSLIMS

DR. I. H. VICTOR

During the last three decades, particularly after the publication of *Nostra Aetate*, (the Vatican declaration on the 'Christian Response to the Non-Christian Religions'), there is a growing dialogue between Christians and Muslims with a view to promoting a mutual understanding and a co-operation between the adherents of the two faiths. Here we highlight some of the few Christian initiatives in promoting a coming together of Muslims and Christians from the 60's until the present time. However, the article concludes that such attempts on mutuality are rare, and remain still at infancy. Moreover, the writer believes that there is an urgency and much scope for such living together between the two Abrahamic faiths even in the Jaffna Peninsula.

அன்பான வாசகர்களே !

சந்தாவைப் புதுப்பியுங்கள்

சென்ற ஆண்டுடன் உங்கள் சந்தா முடிவடைந்து விட்டதா ?

தொடர்ந்து இறையியல் கோலங்களளப் பெறுவதற்கு உங்கள் சந்தாவைப் புதுப்பித்துக் கொள்ளுங்கள்.

தபாற் செலவு உட்பட, ஆண்டுச் சந்தா ரூ. 30/- மட்டுமே.

இறையியல் கோலங்கள் சஞ்சிகையை ஓர் ஆண்டுக்கு எனக்கு அனுப்பி
வையுங்கள்.

எனது பெயர் :

முகவரி :

சந்தா எண்:

இறையியல் கோலங்கள் சஞ்சிகைக்கான ஓராண்டு சந்தாப் பணம்
(தபாற் செலவு உட்பட) ரூபா 30/- காகக் கட்டளையாக (M.O.) / தபாற்
கட்டளையாக (P.O.) / காசோலையாக (Cheque) இத்துடன் அனுப்பி
வைக்கிறேன்.

ஒப்பம்

CHAPTER I

The first part of the work is devoted to a general survey of the subject. It is divided into three sections: (1) the history of the subject, (2) the present state of the subject, and (3) the future prospects of the subject.

The second part of the work is devoted to a detailed study of the subject. It is divided into two sections: (1) the theory of the subject, and (2) the practice of the subject.

The third part of the work is devoted to a critical study of the subject. It is divided into two sections: (1) the criticism of the theory, and (2) the criticism of the practice.

The fourth part of the work is devoted to a summary of the results of the study.

The fifth part of the work is devoted to a list of references.